

betale indtil $\frac{2}{3}$ af en saadan privat engageret Konsulents Løn . . . (Indenrigsministeren (Zugerslev): Kan! Ja, men dette Ord „kan“ er ikke fuldt beroligende; der staar ganske vist „indtil“, og der staar ikke, at de netop skulle have taget saa meget, men jeg har dog i det hele nogen Betænkelighed ved at gaa med til ved et selvstændigt Lovforslag at vedtage, at Staten hvert Aar skal udrede et Beløb, som nu, hvis Udvalgets Endringsforslag vedtages, fastslaes til 10,000 Kr. aarlig til saadan Konsulentvirksomhed. Jeg havde meget hellere set Spørgsmaalet blive afgjort ved hvert Aars Finanslov, saa havde Tinget Lejlighed til at overveje, om der var Anledning til at fortsætte med saa store Understøttelser til disse privat engagerede Konsulenter. Min Henstilling gaar derfor ud paa, om Udvalget ikke maatte finde det passende, at der kun tilstodes dem Halvdelen fra Statskassens Side. Jeg mener, at det ikke er nogen ubillig Fordring, at vedkommende Forening maatte betale Halvdelen og derved tilkendegive, at Konsulenten er af den Betydning for Foreningen, at den vil bringe et saadant Offer for at have ham. Naar Staten betaler Halvdelen, vilde Ordningen forekomme mig ret tilfredsstillende. Det var kun den Henstilling, jeg vilde gøre.

Ordføreren (N. Jensen): Vige over for den sidste ærede Taler skal jeg kun udtale, at allerede ved 1ste Behandling tillod jeg mig at pege paa det saafaldte Konsulentkontors Oprettelse som noget, man fra forskellige Sider var meget utilfreds med. Men naar saa vel den ærede sidste Taler som den ærede Minister mente, at jeg skulle have udtalt mig imod Statskonsulenter i Mod sætning til de private Konsulenter, her er Tale om, saa er det ikke Tilfældet. Naar jeg nævnte denne Konsulentvirksomhed ved Landhoforeningerne, saa var det, fordi jeg ikke vilde blive ved at omtale Konsulentkontoret, som særlig var fremme ved første Behandling, men det er altsaa dette og ikke Statskonsulenterne i og for sig, som jeg har omtalt, og det ligger jo heller ikke for.

Naar den ærede Minister bestemte fra raadede Tinget at vedtage Endringsforslag Nr. 7, fordi det var nødvendigt, at Ministeriet, om jeg maa bruge det Udtryk, havde Haand i Hante med dette Forhold, og det var netop ogsaa, hvad Loven af 1ste April 1887 forudsætter, skal jeg tillade mig at minde den ærede Minister om, hvad der staar i denne Lov om dette Forhold. Der staar i § 7: „Hingste- og Hvesstuekommissionernes Formænd danne under Forsæde af

en af Indenrigsministeren dertil udnævnt Mand og i Forening med mulig ansatte Statskonsulenter en Statsdyrskuekommission, gennem hvilken det i nærværende Lovs § 2 forudsatte Tilsyn med de der omhandlede Foreningers Dyrskuer udøves.“ Punktum! Saa er der ikke mere; der er ikke Tale om § 9 i Loven af 1ste April 1887. Det, her er Tale om, er kun et Forslag til en Revision af Husdyrlovens § 9; og det er ikke og har ikke været Forudsætningen, at vi skulle have et saadant Tilsyn fra Statens Side; men det har været Forudsætningen, som jeg nævnte før, at disse Foreninger skulle være anbefalede af en i Kredsen værende Landhoforening eller af Fællesforeningen. Naar der nu dertil kommer, som Ministeren selv opløser i Motiverne, at i Virkeligheden have Foreningerne som oftest af egen Drift besat en Plads i deres Raaringsudvalg med Statskonsulenter eller vedkommende Medlem af Hingsteskuekommissionen, og at Staten saaledes som Regel faktisk har udøvet Tilsyn med Raaringen, saa kan jeg ikke forstaa, hvorfor det skulle blive en Vanskelighed for Loven, om vi fastholde dette Endringsforslag og Tinget vedtager det. Jeg mener, at der endmere er Tøje dertil, da der ikke fra Foreningernes Side vil blive lagt Ministeren den allerfjerneste Hindring i Vejen for at faa al den Kontrol gennem Fællesforeningerne, som maatte ønskes, og som han hidtil har haft. Man er endog saa gaaet saa vidt, at man har udsendt fuldstændig specificeret Regnskab over alle Indtægter og Udgifter, og man har tillige i enkelte Tilfælde ladet medfølge en Beskrivelse af, hvad Foreningen havde udrettet i dette eller hint Aar, saa jeg maa vedblivende anbefale Tinget at vedtage dette Endringsforslag, saa meget mere, som, dersom vi vedtage Loven uden denne Endring, saa skulle de hundrede Volsforeninger, som findes i Sylland f. Eks., strafs til at vedtage Endringer i deres Love. Den ærede Minister kan jo ad den Vej, som Lovforslaget aabner en Mulighed for, nemlig gennem Godkendelsen af Vedtægterne, faa al fornøden Garanti. Jeg tvivler ikke om, at naar vi komme til at forhandle, og den ærede Minister vil stille sig velvillig der over for, at en saadan Endring saa kan lade sig gennemføre i det andet Ting. Det er i Virkeligheden ikke om noget stort, det drejer sig her. Derimod kunde den ærede Minister slutte sig til de øvrige Endringer med Undtagelse af den under Nr. 9. Jeg har tilladt mig at udtale som Udvalgets Mening, at man antog, at den paagældende Bestemmelse var overflødig, idet der staar nævnt oven for, at det kun var til et bestemt Volsdyr.